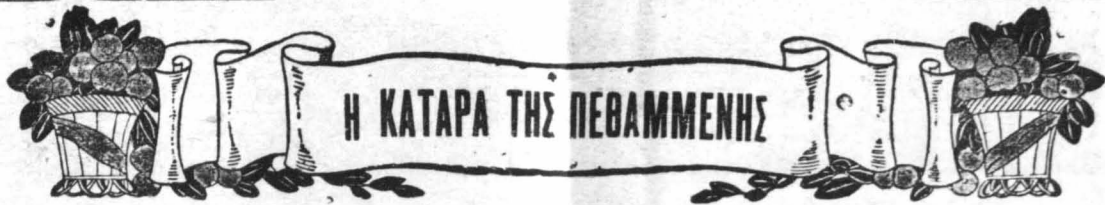


ΙΠΠΟΤΙΚΑ ΑΝΑΓΝΩΣΜΑΤΑ

ΤΟΝ ΜΙΣΕΛ ΖΕΒΑΚΟ



(Συνέχεια εκ του προηγούμενου)

—'Εσείς εδώ, κύριε Τραγκαθέλ;... Τί ζητάτε;
Κατάπληκτοι, αλλά κι' άφρισμένοι οι άλλοι συνομάτι που άκολουθοῦσαν τόν κόμητα, κύκλωσαν άπειλητικά τόν σαστι-
σμένο Τραγκαθέλ.

—'Ο Τραγκαθέλ!... μουρμούρισε γλωμιάζοντας ή 'Αναΐς, ή όποια είχε επανέλθει έντοματάς-ό στην αίθουσα τών συνοματών.
'Ωστε είνε λοιπόν άλήθεια, ότι είνε κατάσκοπος;

—'Ο Τραγκαθέλ!... 'Ο κατάσκοπος! βρυχήθηκαν οι τέσσερες
ίππιαί της 'Αναΐδος.

—'Ενδεκα ώς δώδεκα σπαθιά, τά σπαθιά όλων τών άφρένων
συνοματών, σχημά...αν άμέσως έναν τρομερό κι' άπειλητικό κυ-
κλο γύρω άπ' τόν έκθαμβο νεαρό ξιφομάχο.

'Ο δούξ του 'Ανζού, ή βασιλισσα, ή 'Αναΐς, ή δούκισσα Σε-
βρέζ κι' ή πριγκίπισσα Κονδέ, στεκότουσαν παράμερα και
κίτταζαν με άγωνία τά συμβαίνοντα.

—'Γίνε ό κατάσκοπος του καρδινάλιου! φώναξε ό Γάστων του
'Ανζού. Σκοτώστε τον!

—'Ας δοῦμε άν θά πεθάνη παλληκαρήσια! είνε ή δούκισσα
Ζεβρέζ χαογυελαστή κι' αιδώθηκε περιέργεια.

'Η 'Αναΐς άνταρτίσσια, μόλις άκουσε τή σκληρή, ατή φράση
της Σεβρέζ, Γύρισε άμέσως στην τιμητική αίθουσα κι' έπρεσε σε
μία πολυθρόνα, σκεπάζοντας και τά μάτια της και τά αυτιά
της. Δέν ήθελε ούτε ν' άκούη, ούτε νά θλήτη τίποτε!

Γιατί, όμως;... Τί τή ένδιέφερε ό θάνατος ενός κατασκώ-
που...

—'Ναί!... μουρμούριζε κι' ή ίδια. Τι μ' ένδιαφέρει άν σκοτώ-
σουν, τόν κατάσκοπο αυτόν;

Τήν ίδια στιγμή όμως, έννοιθε στην καρδιά της
έναν άνεξήγητο πόνο. Κι' έξακρίθωνε συγχρονως
με φρικη, ότι ή λέξις «κατάσκοπος»—συνήθισμένη
με ό όνομα του νεαρού εκείνου όπλομάχου—δέν τήν
άφιδίαζε!

Και τότε, χτυπώντας με σπαργαμό τά δυό της
χέρια στο τραπέζι—κάτω άπ' τό όποιο ήσαν ήδη
κρυμμένοι ό Κορινιάν κι' ό Ρασκάς—ξεφώνισε με
άπελπισία:

—Θέέ μου, γιατί ή σημασία της λέξεως «κατά-
σκοπος», δέν μου είνε μισητή;... Γιατί;... 'Αχ, ή
έχω ψυχή παληγοναϊκάς ή ό νέος αυτός δέν είνε
κατάσκοπος!... Δέν δείχνει μορφή άχρείου κατα-
σκόπου, ή ευγενική μορφή του!

—'Εμεινε λίγες στιγμές θουθή, με τά μάτια της ά-
πλαή, κ' έπειτα ξεφώνισε με άπόφασι:

—'Πρέπει νά τόν σώσω!... Πρέπει νά τόν σώσω
πρώτα, κι' έπειτα θλέπομαι!...

Σηκώθηκε άμέσως και ξαναπήγε στην πλαϊνή αίθουσα. Στά-
θηκε άμέσως έκθαμβή και τά μάτια της άκτινοβόλησαν τόν
θαυμασμό της ψυχής της...

'Ο Τραγκαθέλ, κυκλωμένος από έντεκα σπαθιά, κρλτώντας
στο άριστερό του χέρι τό σιλιέτο του Κορινιάν και στο δεξί
του στο σπαθί, άμυδόντα λυσοάλα. Δέν έκανε έπιθέσεις Περω-
ρίζταν ν' άποκυρή με θαυμαστή ταχύτητα και ψυχραιμία
τούς θανασιμούς σπαθιομάχων τών αντιπάλων του!

—'Τέ μυστικό του μάβατε, δέν πρέπει νά θυγή από δω μέ-
σα! μούγκρισε ό Κάισαρ της Βανδώμης, σπαθίζοντας τόν
Τραγκαθέλ.

—'Άλλοίμονο, κύριε Τραγκαθέλ!... φράξε ό κόμης Μοντμο-
ρανού-Μπουστέβιλ. Ποτέ μου δέν πίστευα έννα τέτοιο πράγμα,
για σάς!...

Και τόν χτυπούσε κι' αυτός άλύπητα, χωρίς ή σπαθιάς του ν'
αγγίζουσαν τή σάρκα του δαμιονίου νεαρού ξιφομάχου.

—'Αν δέν πεθάνη αυτός, θά λογαριαστοῦμε με τόν δήμιό του
καρδινάλιου θλοι μας! μουρμούριζαν γλωμοί οι άλλοι, σπεί-
γοντας τόν Τραγκαθέλ μέσα στην άσπασμένα ζώνη τών σπαθιών
τους. Θά μάς σκοτώσουν οι μπράβοι του!... Θά μάς έξοντώσουν
καταμερής του δρόμου! Σκεφθήτε πόσε τέτοιες δολοφονίες έ-
χουν γίνει ώς σήμερα!...

'Ο Τραγκαθέλ έννοιθε περής τόν θάνατο, κοντά του. Τό μυαλό
του, γόνιμο σε σχέδια όσο άτρομο κι' έπιτήδειο ήταν τό χέρι
του, δολοῦσε άσπρασιάζει τή στιγμή εκείνη: 'Εδωσε έναν άγριο
σπαθισμό όλόγυρά του, άνοιξε έννα κενό άνάμεσα στους συκα-
μέτας και τότε...

Τότε ώρμησε τόν άσπρατη άνάμεσα άπ' τό κενό αυτό. Παμ-

ουρε στην πλαϊνή τιμητική αίθουσα τόν κύκλο τών γυναικίν,
μαζύ με τόν Γάστωνα ντ' 'Ανζού. Κι' άρπάζοντας ατόν τόν
τελευταίο άπ' τό λαρύγγι, βύρωσε τό σπαθί του και φώναξε, στούς
καταπληκτικούς άλλους:

—'Άλτι!... Μιά στιγμή, κύριοι!... Δέν είμαι κατάσκοπος!... Εί-
μαι άπεσταλμένος του βασιλέως, στην έκλαμπρότητά του άπ'
έδώ!...

—'Τί θέλει από μένα, ό μεγαλειότατος άδελφός μου; τραύλ-
σε γλωμιάς σάν τόν θάνατο ό Γάστων.

'Ο Τραγκαθέλ σήκωσε θριαμβευτικά τό κεφάλι του, 'Η δειλία
του δοκός ήταν όλοφάνερη. 'Ετρεμε και τραύλιζε ό Γάστων
του 'Ανζού! Κ' ή γυναίκες εκεί, όσο κύτταζαν με οίκτο κι' ήθ-
λία τόν βασιλόπαίδα, με άλλον—όσο θαυμασμό καιάφρωναν ά-
θελά τούς τόν κεραυνώδη κι' άτρόμητο όπλομάχο...

—'Μιά πρόταση θέλει νά σάς κάνη! έπεε σαρκαστικά ό Τρα-
γκαθέλ.

Οι άλλοι συνομάτι, δόπιστοι, θά ήθελαν νά σπαράξουν τόν
βραστό εκείνον νεαρό, ό όποιος τολμούσε νά σαρκάζη τήσεσ ό-
ψηλότητες και τόσους λαμπρούς εσπατριδές, εκεί παρόντας. Μά
άν έκάναν έννα θήμα, ό Γάστων ντ' 'Ανζού θά πλήρωνε με τή
ζωή του τό θήμα—τους αυτό!

Κι' ό Τραγκαθέλ, άκούμπώντας τό σιλιέτο του στο λαρύγγι
του Γάστωνος, τότε έπεε με έκφρασι άπεργραπτης περιφρονη-
σεως κι' άθιδίας:

—'Ψηλότερε, ίδού τ' σάς προτείνε μεσον έμοῦ ό βασιλέως:
Κουράντηκε με θαυλήρη!... Θέλει ν' άποσυρηθ' έννα μονα-
στήρι, πριν έσεεί ό άδελφός σου, τόν δολοφονήσε-
τ ε !... Καί σάς θερμιοπαρκαλεί, νά εδασεστηθήτε
και νά του έπιτρέψετε νά σάς προσφέρη - Πρώτα,
τόν θρόνο του, τό βασιλείο του, τούς ύπηκόους του
και τήν περιουσία του... Κ' ύστερα, τήν ίδια του τή
γυναίκα, για νά τήν παντρευτήτε έσεεί ό άδελ-
φός σου !... Τί νά άπαντήσω στην μεγαλειότητά
του, έκλαμπρότατε;... Δέχστε ή όχι!

'Ολοι λαχάνιαζαν. 'Ο δούξ Γάστων ήταν σάν
πύωμα. 'Ετρεμε... 'Η γυναίκες κύτταζαν με θαυμα-
σμό, άλλα και με ύπερφυσικό τρόμο, τόν νεαρό ξι-
φομάχο.

Κι' ό Τραγκαθέλ, με πό δυναμωμένη τήν άθδία
του, πρόσθεσε:

—'Λοιπόν;...Ζήτε άκόμη, έκλαμπρότατε;... Και δέν
κεραυνώθηκατε από τόπειε κι' από σίγους, ύστερα
άπό αυτά που άκούσατε άπ' τό στόμα μου;... Σάς
περιφρονῶ, έκλαμπρότατε!...

Τόν έσπρωξε κατόπι, με κίνηση μεγαλειώδους,
μακριά του. Πέταξε τό σιλιέτο του και τό σπαθί
του Στάρωσε τά γέρια του στο σήθος του και ρίχνοντας
ώ άστραφερό του βλέμμα, τό τίμιο και ειλικρινές μαζύ άπάντ' σ'
όλη τήν όμηγυρι, ξεφώνισε άγέρωγα:

—'Και τώρα, κύριοι, είμαι στή διάθεσί σας!... Μπορείτε ν' με
σκοτώσετε!... 'Άλλά σάς όρκζομαι από τό λόγο τής τιμής μου, ότι
δέν είμαι κατάσκοπος!

'Η κατάπληξις, ή άπορία, ό τρόμος κι' ή όποψία, παραμόρφω-
σαν τότε τά πρόσωπα όλων εκείνων τών εσπατριδών. Κύτταζαν
όλους, πρώτα, τόν Γάστωνα ντ' 'Ανζού, τόν έβδαν θουθόν, άσπρο-
κίτρινον, τρεμουλιασμένο, σκυφτόν. 'Υστερα, προσήλσαν τά
έκθαμβας θλέμάτια τόν στόν άτάραχον κι' ύπερήφανον εκείνον
νεαρό, ό όποιος τούς φανόντασ αήμιθεσ...

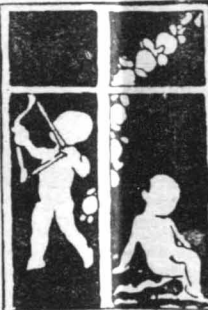
—'Ω, όχι!... μουρμούρισε ασπασίμως ή 'Αναΐς. Δέν είνε κα-
τάσκοπος, ό ευγενικός, ό άνήκουστος τόλμησ και μεγαλειψυχίας
νέος αυτός!...

Οι συνομάτι άλληλοκυτταζόντουσαν τώρα, με θαθεία άπο-
ρία. Δέν ήξεραν τί σίτα νά τήρησουν άπάντα τόν άπλό υ
έκεί-
νου νεου, ό όποιος τούς άμφορούσε—άμφορύντας ύπερήφανα και
τόν θάνατο!—με τά χέρια του σταυρωμένα...

—'Τί σημασία έχουν, αυτά που έπεε; ξεφώνισε πρώτος ό Ντου-
νάνο. Τό γεγονός είνε ότι τά έξείει όλα!... Θάνατο; λοιπόν' ο'
αυτόν για νά μην πέση τό κεφάλι μας άπ' τό τασκοῦρι του δη-
μίου... Σκεφθήτε τά θασασιτήρια που μάς περιμένουν!... Τά
φρικτά θασασιτήρια!...

'Η δούκισσα ντε Σεβρέζ ώρμησε κι' άγκάλιασε τή βασιλισσα
'Ανα, σάν νά ήθελε νά τήν προφυλάξη κιόλας άπ' τόν δημ... ..

Οι άλλοι συνομάτι, θλιμμένοι μυστικά—έπως θάίσειται—σοι
σκοτώτων ήρωας άναγνωρισμένους—ρίχτηκαν έναντίον του Τρα-
γκαθέλ, άποφασιστικά!...



Κι' έκρινος, με ύψωμα τὸ κεφάλι του καρτερικά, χαμογε-
 λούς ριχνοντας θλάματα ὑπερτάτης λατρείας στὴν 'Αναΐτα...
 Λαγάρπως ὡς τὰ κατάβαθα τῆς ψυχῆς τῆς τότε, ἡ 'Αναΐτα
 ντὲ Λεσπάρ!

Τινύθηκε ἀμέσως ἔξω ἀπ' τὸν ἔμιλο τῶν γυναικῶν, στάθηκε
 μπρὸς στὸν Τραγκαθέλ, τὸν σκέπασε μὲ τὸ κορμί τῆς καὶ φώ-
 ναζε ἐπιταχτικά:

—Κίτω τὰ ὄπλα, κύριε!...
 —Ἦταν ἀπαράμιλλη ἡ μεγαλειότης τοῦ κυριαρχικοῦ τῆς ὀ-
 φους τῆς στημὴ αὐτῆ!...

Τὰ σπαθιά δὴσαν χαϊφίλωσαν ἀμέσως. Ὁ Φοντράγ, ὁ Μπι-
 σιέρ, ὁ Σεθέρ κι' ὁ Λιθερντὰν φρικιοῦσαν... Κι' ὁ 'Αλέξανδρος
 τῶν Βουρθῶνων, μέσα στὴ γενική σιωπῆ, εἶπε:

—Δεσποίν', ἀπόψε ἀποκτήσατε κι' ἐσεῖς τὸ δικαίωμα νὰ
 μᾶς διατάσσετε!... Ὁ ρόλος τῶν ὀπλοῦ ἀναλάβατε στὴν ὑπόθεσι
 τοῦ καρδινάλιου, εἶνε ρόλος ἐπικινδυνωδέστατος. Ἐἶνε ρόλος
 ἀνδρός!... Ἀφοῦ ὅμως δεχτήκαμε καὶ σὰς τὸν παρυχωρήσαμε
 ἐμῆς ὁ ἄλλοι ἄνδρες, εἶμασθε ὑποχρεωμένοι καὶ νὰ σεβῶμαστε
 τὴ βέλγη σασι!... Ὄτιόσω, προσέξτε: Ὁ νέος αὐτός, τὸν ὀπιο
 ὑπερασπίσετε, εἶνε...

—'Εγγυώμαι γι' αὐτόν! διέκοψε ἡ 'Αναΐτα, ὑψωνοντας τὸ
 χερί τῆς.

Ἄλλοι μαζὶ οἱ εὐπατρίδα, χαϊρέτησαν μὲ τὰ σπαθιά τους καὶ
 τάβαλαν στὴ θήκη τους.

Ὁ Τραγκαθέλ ἔσκυψε τὸ κεφάλι του, τότε. Δυνὴ φλυγερὰ
 δόκρια, ζωνρῆς χαρὰς κι' ὑπερτάτης ὑπερηφανείας, ἔλαμψαν
 στὰ θλιεράρα του. Ἐξαμύστηκαν ὅμως, πρὶν προλάβουν νὰ κυ-
 λίσουν τὰ μάγουλά του...

—Ἐλάτε μαζί μου, κύ-
 ριε! εἶπε τότε ἡ 'Αναΐτα.

Τὸν πήρε ἀπ' τὸ χέρι καὶ
 γράφησαν πρὸς τὸ μεγάλο
 τραπέζι τῆς αἰθούρας αὐ-
 τῆς. Ἡ 'Αναΐτα κάθησε σὲ
 μιὰ πολυθόνα, ἐνῶ ὁ
 Τραγκαθέλ στάθηκε ὀρθ-
 θιος καὶ σιωπηλὸς ἀπέ-
 ναντὶ τῆς. Ὅλο οἱ ἄλλοι
 εὐπατρίδα, καθὼς κι' ὁ
 ἔμιλος τῶν γυναικῶν, ἀ-
 πό διάκρισι, ἀπιστοῦθηκαν
 στὴν πλάνη αἰθούρα. Τε-
 λευταῖοι θυγῆκαν κι' οἱ τέσ-
 σερες ἱππῶταί τῆς 'Αναΐ-
 τας, ἄγχορ, σκυθροῦν.
 Κι' ὁ Φοντράγ τὸς εἶ-
 πε:

—Ποῖς ἀπὸ μᾶς θὰ
 σκοτώσῃ αὐτὸν τὸν ἄν-
 θρωπο;

Κανένας δὲν τοῦ ἀπο-
 κριθηκε. Κι' οἱ τρεῖς ἄλλοι
 σύντροφοί του, καθὼς κι'
 ὅλοι οἱ συνομάται, ἦσαν
 σιωπηλοί: "Ἐνοῶσαν, πῶς
 κάτι τὸ σοφάρ, τὸ ἐπίση-
 μο διαδραματιζόταν ἐκεῖ
 θούρα!..."

Ἄκουμπισμένη τώρα ἡ 'Αναΐτα στὸ τραπέζι—τὸ ὀπιο
 ἔκρηθε ἀπὸ κάτω του τοῦς δυὸ ἄλλους κατασκόπους—ἀρῆκα-
 νουσε, σιωπηλῆ. Ἦταν τρομαγμένη κι' ἡ ἴδια γι' αὐτὸ ποῖ εἶ-
 γε κάνει, σπρωγμένη ἄθελα τῆς ἀπὸ κρυφὸ, ἀνεξήγητο συναι-
 σθημα. Τέλος, μουρμούρισε:

—Ἢρίε, μοῖ φαίνεται ἀδύνατο νὰ εἶστε αὐτὸ ποῖ. εἶπαν!...
 Εἶνε ἀδύνατο νὰ εἶστε κατάσκοπος, ἐσεῖς!

—Μάλισσα, δεσποίνις!... Εἶνε ἀδύνατον εἶπε ἄπλα ὁ Τρα-
 γκαθέλ.

—Ἄςτὸσω, κύριε, ἀκούσατε ὅλα ὅσα λέγθησαν ἔδῳ!... Συ-
 νετώ, πρέπει τὸ κακὸ νὰ διορθωθῆ ὀπωσήποτε!... Μεθαῦριο
 τὸ μεσημέρι, πρέπει νὰ θρωθῶ στὴν ἑπαυλί, στ' Ἰσαίν-Λαζάρ...
 Ξερέτε ἐπίσης, γιὰ ποῖο λόγο θὰ εἶμαι ἐκεῖ, καθὼς κι' ἔναν-
 τ' ἂν τινος θὰ μονομαχῶσω...

—Ναί! ψιθύρισε ὁ Τραγκαθέλ, ἀνατριχιάζοντας.

—Λοιπὸν, σὰς παρακαλῶ, νὰ θρωθῆτε κι' ἐσεῖς στὴν ἑπαυλί
 ἐκείνη, μεθαῦριο τὸ μεσημέρι!... Καὶ νὰ ρθῆτε μόνος σας χω-
 ρίς κομμάτι ἀπολύτως συνοδείας!... Καὶ τότε θὰ ἀσεβῶμε
 πῶς θὰ διορθωθοῦν τὰ...πράγματα!... Συμφωνεῖτε;

—Θὰ ρθῶ, δεσποίνις... Ἦουχάστε... Θὰ εἶμαι ἐκεῖ, μεθαῦριο
 τὸ μεσημέρι. Κι' ὀλομόναχος!

—Στὸ λόγῳ τῆς τιμῆς μου, δεσποίνις!

Τὰ μάτια τῆς 'Αναΐτας ἔλαμψαν. Ὑστερὰ ἡ λάμψις αὐτῆ,
 ἔσθεσε ἀπότομα. Καὶ τὰ χεῖλι τῆς μουρμούρισαν, μισοκρυά-
 νησαν ἀπὸ ἀνεξήγητη ἀγωνία καὶ ταραχή:

—Ὀρκιστῆτε μοῦ ἐπίσης, ὅτι θὰ μοῦ χρησιμοῦσατε ὡς μάρ-
 τος τῆς μονομαχίας, ἡ ὀπια πρόκειται νὰ γίνῃ!

—Στὸ λόγῳ τῆς τιμῆς μου, δεσποίνις!

—Ὀρκιστῆτε μοῦ, ὅτι ἂν νικῶθῶ, θὰ πάρετε ἐσεῖς τὴ θέσι
 μου...κι' ὅτι θὰ ἀγωνισθῆτε ἐναντίον τοῦ ἀνθρώπου ἐκ ἐ-
 ν ο υ, ὡστόσο πεθάνει ὁ ἕνας ἀπ' τοῦς δυὸ σας!

—Στὴν τιμὴ τοῦ ὀνομάτος μου, στὴν τιμὴ τοῦ ὀνομάτος τοῦ
 'Τραγκαθέλ', τὸ ὀπιο θέλω νὰ σβῶνται ὄλοι, σὰς ὀρκίζο-
 μαί θι καὶ θὰ παρασταθῶ στὴ μονομαχία σας... Κι' ἂν τυχῶν ὀκα-
 τωθῆτε ἐσεῖς, σὰς ὀρκίζομαι ὅτι ὁ ἄνθρωπος περὶ τοῦ ὀπιοῦ
 πράκται, δὲν θὰ θῆγ ζωντανὸς ἀπ' τὴν ἑπαυλί τοῦ Σαίν-
 Λαζάρ!

Ἡ 'Αναΐτα σκέπασε τὰ ὄρασι μαῦρα μάτια τῆς, μὲ ἀπότο-
 μο χαμηλωμα τῶν θλιεράρων τῆς. Ἰσως νὰ φοβόταν μήπως
 αὐτὰ τὰ τόσο ἐκφραστικά μάτια τῆς, προδώσουν τὴν ἀνέκ-
 φραστὴ γὰρὰ ποῦ πλημμύριζε τώρα τὴν ψυχὴ τῆς. Τὰ χεῖλι
 τῆς φρικιοῦσαν καὶ τὰ κρινένια δάχτυλα τῶν χερῶν τῆς ἀλα-
 φρότρεμαν.

Τέλος, κατάρθρωσε νὰ ἐξααθρῆ πάλι τὴν ψυχραίμα τῆς κι'
 ἐξακούθησε χαμηλόφωνα:

—Κίριε, ἂν δὲν σκοταθῶ στὴ μονομαχία ἐκείνη, ἔα ἐπιτρέ-
 ψω ἀμέσως στὸ Παρίσι... Θὰ ποῦ εἶτε ἀπ' τὴν πύλη τῆς Μοντ-
 μάρτρης, εἶτε ἀπ' τὴν πύλη τοῦ Σαίν-Ντεῦ... Θὰ σὰς παρα-
 κάλωσω λοιπὸν νὰ μὲ παρακολουθῆτε ἀπὸ κῆποι ἀπόστασι,
 μέγρι τοῦ μεγάρου μου... Κι' ὅταν μπῶ πρῶτῃ ἔγῳ, ὀά μῆ-
 τε κι' ἐσεῖς κατόπιν, γιὰτὶ ἔχω νὰ σὰς μιλήσω γιὰ μερικά
 πράγματα!

—Ἐθθαίωθῆτε, δεσποίνις, ὅτι θὰ συμμορφωθῶ ποτὰ μὲ τὶς
 ὑποδείξεις σας... Θὰ σὰς παρακολουθῶ ἀπὸ ἀπόστασι πινην-
 τα περίπου θημάτων... Καὶ δυστυχία σ' ἐκείνον ποῦ θὰ τολ-
 μοῦσε νὰ σὰς ἐνοηλίσῃ
 σπὸ παραμικρ', ὀσο θῆ-
 γω ἔγῳ τὴν τιμὴ νὸ τῶς
 συνοδεῶω καί...

Ἄγκασε ἄγρια τὰ γε-
 λη του, γιὰ νὰ σταιπάσῃ
 τίς φλογερὲς ἐκπρασείες
 τοῦ ἐρωτός του, ἂ ἔποτες
 ἦσαν ἔτοιμες νὰ ἐσπῆλ-
 σουν ὀρημτικές. Ἡ 'Ανα-
 ῖτα ἔκανε μὲτ' ὀπλοκί-
 ος ἐναριστίας καί—σὺν νὰ
 τὴν ἔσπρωγε ἐνα τελευ-
 ταῖο ἴγως ἀμφιβολίας κι'
 ὀπομίας στὴν ψυχὴ τῆς—
 βιάστηκε νὰ πῆ:

—Θὰ μείνετε ἔδῳ, ἔσο-
 του θρωῦν καὶ φύνον ὀ-
 λα τὰ πρόσωπα τῆς ἀπο-
 ψιφῆς αὐτῆς συναθροίσε-
 ος!... Ἐπειτα ὀά φύγῃτε
 κι' ἐσεῖς!

Ὁ Τραγκαθέλ, ἔγῳ εὐ-
 τυχιεμένος πρὶν ἀπὸ λί-
 γες στιγμές, ἐνοῶσε φαρ-
 ιακερὸν πόνο στὴν καρδιά
 του. Αἰσθανόταν ὅτι ἡ 'Ανα-
 ῖτα τὸν ὀπωπεύσαν ἀ-
 κόμη καὶ μὲ δυσνόλια
 συγκράτησε ἕνα μουγκρη-

τὸ λύσσα.

Ἄςτὸσω, ὀποκλήθηκε σὲ σημεῖο συγκραθέσεως. Κι' ἐνῶ ἡ
 'Αναΐτα σηκωνόταν καὶ πήγαινε στὴν πλάνη αἰθούρα, ὀπου τὴν
 περιμένα οἱ ἄλλοι συνομάται, ὁ Τραγκαθέλ ψιθύρισε:

—Ὄ, φίλε μου Μωλοῦ!... Μοῦ ἔρχες πῆ, ὅτι ἀκολουθῶν-
 τας αὐτῆ τῆ νέας, ἀκολουθῶ τὴν καταστροφὴ μου!... Μήπως
 ἔχεις λοιπὸν δίκαιο, καλὲ μου φίλε Μωλοῦ;...

Ἐπὶ τὸ ὀπιο, ὀποκλήθηκε σὲ σημεῖο συγκραθέσεως. Κι' ἐνῶ ἡ
 'Αναΐτα σηκωνόταν καὶ πήγαινε στὴν πλάνη αἰθούρα, ὀπου τὴν
 περιμένα οἱ ἄλλοι συνομάται, ὁ Τραγκαθέλ ψιθύρισε:

—Ὄ, φίλε μου Μωλοῦ!... Μοῦ ἔρχες πῆ, ὅτι ἀκολουθῶν-
 τας αὐτῆ τῆ νέας, ἀκολουθῶ τὴν καταστροφὴ μου!... Μήπως
 ἔχεις λοιπὸν δίκαιο, καλὲ μου φίλε Μωλοῦ;...

Ἐπὶ τὸ ὀπιο, ὀποκλήθηκε σὲ σημεῖο συγκραθέσεως. Κι' ἐνῶ ἡ
 'Αναΐτα σηκωνόταν καὶ πήγαινε στὴν πλάνη αἰθούρα, ὀπου τὴν
 περιμένα οἱ ἄλλοι συνομάται, ὁ Τραγκαθέλ ψιθύρισε:

—Ὄ, φίλε μου Μωλοῦ!... Μοῦ ἔρχες πῆ, ὅτι ἀκολουθῶν-
 τας αὐτῆ τῆ νέας, ἀκολουθῶ τὴν καταστροφὴ μου!... Μήπως
 ἔχεις λοιπὸν δίκαιο, καλὲ μου φίλε Μωλοῦ;...

Ἐπὶ τὸ ὀπιο, ὀποκλήθηκε σὲ σημεῖο συγκραθέσεως. Κι' ἐνῶ ἡ
 'Αναΐτα σηκωνόταν καὶ πήγαινε στὴν πλάνη αἰθούρα, ὀπου τὴν
 περιμένα οἱ ἄλλοι συνομάται, ὁ Τραγκαθέλ ψιθύρισε:

—Ὄ, φίλε μου Μωλοῦ!... Μοῦ ἔρχες πῆ, ὅτι ἀκολουθῶν-
 τας αὐτῆ τῆ νέας, ἀκολουθῶ τὴν καταστροφὴ μου!... Μήπως
 ἔχεις λοιπὸν δίκαιο, καλὲ μου φίλε Μωλοῦ;...

Ἐπὶ τὸ ὀπιο, ὀποκλήθηκε σὲ σημεῖο συγκραθέσεως. Κι' ἐνῶ ἡ
 'Αναΐτα σηκωνόταν καὶ πήγαινε στὴν πλάνη αἰθούρα, ὀπου τὴν
 περιμένα οἱ ἄλλοι συνομάται, ὁ Τραγκαθέλ ψιθύρισε:

—Ὄ, φίλε μου Μωλοῦ!... Μοῦ ἔρχες πῆ, ὅτι ἀκολουθῶν-
 τας αὐτῆ τῆ νέας, ἀκολουθῶ τὴν καταστροφὴ μου!... Μήπως
 ἔχεις λοιπὸν δίκαιο, καλὲ μου φίλε Μωλοῦ;...



Πόσες τέτοιες δολοφονίες ἔχουν γίνῃ ὀς ἄσημερα...

πλάι τους, ἐκεῖ στὴν ἐπιμητική ἀ-

την διορατικότητα που δίνει η ζηλοτυπία, μάνηψε αμέσως τι είχε συμβεί. Ένοιωσε τότε στην καρδιά του έκλεινη την αγωνία, η οποία συνήθως προπορεύεται κάθε μονιάζουσας λύσας. Χάρης να ξεστομίσει λέξι, θιάσθηκε ν' ακολουθήσει τόν Σαλαί, την ώρα που έφευγε κι' εκείνος...

Έξω στο δρόμο, βάδιζαν πλευρό με πλευρό, δίχως να μιλούν καθόλου. Ο Σαλαί σκεπτόταν με συγκίνηση το τρυφερό του ραντεβού με τη δούκισσα, κι' ο Λουβινί θογγολύσε πιχτάει απ' τόν πόνο της ζήλειας που του δάγκανε την καρδιά.

Τέλος, έφτασαν σ' ένα σταυροδρόμι. Κι' ενώ ο Σαλαί έτοιμαζόταν να στρίψει άριστερα, ο Λουβινί τόν άρπαξε απ' τόν δεξιό ώμο πασπαδωτικά:

—Τι θέλετε, Ιπτότα; ρώτησε τότε ψυχρά ο κόμης τή Σαλαί.
—Τι θέλω; μούγκρισε άγρια ο Λουβινί. Ήθελω να σάς κίνω μιά άπό κείνες τίς προτάσεις, τίς όποιες θέχονταν πάντα έσσοι έχουν καρδιά στή στήθη σου και σπαθί στο πλευρό των!

Ο κόμης ντέ Σαλαί χαμογέλασε κι' έπρε με κάποια είνειρα: —Πρέπει όμως να προσθέσει και τό έξης, Ιπτότα: "Ότι ή προτασία αυτές γίνονται—συνήθως—μέ άεθρότητα, ή όποια φαίνεται ότι σάς λείπει!

—Κόμης, άπόψε δέν μου άρέσει να είμαι άθρόος! τραύλισε στή μεθυμένος ο Λουβινί. Με καταλαβαίνετε τί θέλω να πώ;

—Τι διάβολο στάσις είνε αυτή, Ιπτότα; Ήσαντί άναγκασμένος πειά ο Σαλαί. "Εμείς όποτε προλάθαμε καν να γευτούμε τά κρασιά!... Πώς και τότε λοιπόν μέθυσε;

—Έπια χολή πρό όλιγου και μέθισα, κόμη! οδύριξε έξ αλλος πειά ο Λουβινί. Και τώρα θέλω να συνεχισώ τό μεθύσι μου μέ αίμα!... "Εμπρός!... Βγάλε τό σπαθί σου!

—Μού φαίνεται ότι έχασες τό κεφάλι σου, Ιπτότα!

—Ίσως να τό χάσης έσύ, πώ πριν άπό μένα!... "Όστε άρέσει να μονομαχήσης, κόμη;

—Καθόλου, μάλιστα, Ιπτότα!... "Απλώς, θέλω να διαλέξω την καταλληλή για τί μονομαχία μας έρη!

—Λοιπόν αύριο;

—Όυτε αύριο, ούτε μεθαύριο! έπρε σταθερά ο κόμης. "Αντιμεταύριο όμως, την Πέμπτη τό πρωί δηλαδή, θα σέ περιμένω στην έπαυλή μου τού Σαιν-Λαζάιο. Θα είμαι εκεί, και πίσω απ' τόν κήπο, άκριβώς στις όχτώ τό πρωί... Προσταθήστε λοιπόν, Ιπτότα, να φανίτε συνεπής σ' αυτό τό ραντεβού μου!... Γιατί άν δέν έρθετε έσειε, θα τρέξω έγώ τότε να σάς αναζητήσω... Και τώρα, καληνύχτα σας, φιλατάτε μου Ιπτότα!... Πηγαίνετε να χωνέψετε ήσυχια τη χολή σας... Κι' άφήστε αυτούς τούς τρόπους, οι όποιοι βλάπτουν την ύπόληψη που σάς έχουν οι φίλοι μας και ή... φίλες μας!

Και χαϊρετώντας τον άλλη μιά φορά με ύπόκλιση, άπομακρύνθηκε άτάραχα.

Μόνος ο Λουβινί τώρα, μέσα στο σκοτάδι τού δρόμου, έσπριε μέ λύσσα τη γροθιά του κι' ένας λυγμός τράνταζε τό κορμί του. "Εμεινε έτσι, ακίνητος και μούγκρίζοντας επί αρκετή ώρα: "Ένοιωσε, ότι μεταξύ αυτού και τού Σαλαί ύπηρε ένα άπ' τά μιση εκείνα, τά όποια μονάχα μέ αίμα μπορούν να καταπραϊθούν!

Την ίδια άκριβώς στιγμή, κατά την όποία ο Λουβινί θογγολύσε ελτυχισμένος, ή δούκισσα ντέ Σεβρέξ παραδινόταν στά χέρια της καμαριέρας της για να τη γδύσει.

—Δέν ξέρω τί έχει άποψη, ή κυρία δούκισσα! τής έλεγε κατακευτικά ή καμαριέρα. "Αλλά ποτέ δέν μου φανήκατε τόσο άραια, όσο είστε τώρα!

Η Μαρία ντέ Σεβρέξ, όρθη στόν καθρέφτη και καμαρώνοντας μέ ύπερφανεία την κρινόλεκη γοητευτική μορφή της, μωρμούριζε χαμογελώντας:

—Ίσως να έχης δίκαιο, φίλη μου... Νομίζω, ότι αξίζει να διακυβεση τη ζωή του κανέναν, για ένα χαμόγελο σάν τό δικό μου!...

Η δεοποιίνε ντέ Λεσπάρ θήγχε άπ' τό μέγαρο ντέ Γκιζ, μαζί μέ τούς τέσσερες Ιπτότας της. Διέσχισαν σιωπηλοί τόν κήπο, θήγχαν στην όδο τών "Εσσάρων Γυϊών κι' ύστερα από αρκετή ώρα έπίσης σιωπηλής πορείας έφτασαν στο μέγαρο της όδοο Κουρώ.

Πριν μη μέσα ή "Αννας, σάθηκε στην πύλη τού μεγάρου

της κι' έπρε στούς ακόλουθους της:

—Κύριοι, σάς εύχαριστώ!... Θέλετε να θρεθίτε έδω μεθούριο την Τετάρτη, στις όχτώ ή ώρα τό πρωί;

—Θά ρθούμε! άποκρίθηκε ο Φοντράν, άντιπροσωπεύοντας και τούς άλλους. Και πάντοτε θα είμαστε στή διάθεσί σας, άλλωστε, έκτός άν ο θάνατος μάς έμποδισή!

—Ο θάνατος! μωρμούρισε ύπόκωφα ή "Αννας, σκιρτώντας.

"Υστερα, σιγούρεψε τη φωνή της και πρόσθεσε με άταραξία:

—Σάς εύχαριστώ και πάλι!... Πηγαίνετε, κι' ο Θεός μαζί σας!

"Εκείνο ύποκλήθηκεν θαθεία. Και μόλις ή "Αννας μήγκχε κι' έκλεισε την έξώπορτα, ο Φοντράν μούγκρισε μέ τόνο φοβερής άπειλής:

—"Ας τρέξουμε να τόν προφτάσουμε!... Έπρε καιρός άκόμη! Λίγη ώρα άργότερα, οι τέσσερες αύτο εύπατρίδα θροισκόντουσαν πάλι μπρός στην πύλη τού κήπου τού μεγάρου ντέ Γκιζ. Την εισοδή της φρουρούσε άκόμη ο πιστός εκείνος Μπουργκόν, τόν όποιο είδαμε—σέ προηγούμενο κεφάλαιο—να έχη ετοιμάσει τά φαγητά, και να έχη τακτοποιήσει την ετιμητική αίθουσα τού μεγάρου, για τί συνεδρίασι των συνωμοτών.

Πρώτος ο Λιθερντάν πλησίασε τόν Μπουργκόν και τόν ρώτησε:

—Ποιοι θήγχαν τώρα τελευταία άπ' τό μέγαρο;

"Ο Μπουργκόν άποκλήθηκε κι' έπρε:

—Πρό όλιγων λεπτών, θήγχαν ο κύριος κόμης ντέ Μοντμουρνού - Μπουτειβί κι' ο κύριος μαρκήσιος ντέ Μπεθρόν!... Και μόλις τώρα, αυτή τη στιγμή σχεδόν, θήγχαν κι' έθουαν οι κ. κ. ντέ Σαλαί και ντέ Λουβινί!... Πιστεύω, ότι έπνε ώρα πειά να κλεισω τό μέγαρο!...

—Περιμένετε λιγάκι άκόμη! δίκαιοι τότε ο Σεβέρ. "Υπάρχει και κάποιος άλλος μέσα!

—"Α, νάτας!... Φεύγει κι' αυτός!... μωρμούρισε ο Μπουττιέρ. "Εσάς, φίλε μου Μπουργκόν, τελείωσε ή άποστολή σας πειά!... Μπορείτε να μητή, να κλειδύσετε τίς πόρτες και να μην άνησυχίτε για τά ύπόλοιπα!

Πραγματικά, είχε έμφανιστή ο Τραγκαβέλι τη στιγμή εκείνη, ο όποιος έσπευγε κι' αυτός. Βήγχε άπ' τη μικρή αυτή πύλη, καληνύχτισε άδιάφορα τόν Μπουργκόν και τούς τέσσερες εύπατρίδας κι' άπομακρύνθηκε κατά μήκος της όδοο τών "Εσσάρων Γυϊών.

Ο Μπουργκόν μπαίνοντας τότε στόν κήπο και σφρώνοντας τη μικρή πύλη, σάθηκε πίσω της μέ τεντωμένο αύτί και μωρμούρισε:

—Μού φαίνεται πώς θα συμβούν περιέργα πράγματα τώρα, έξω στο δρόμο!... "Ας δούμε λοιπόν!

Τη στιγμή εκείνη, οι τέσσερες εύπατρίδα είχαν τραβήξει κιόλας τά σταθιά τους κι' είχαν όρμησει να προφτάσουν τόν Τραγκαβέλι.

—Τι θέλετε, κύριοι; τούς ρώτησε εξακίως εκείνος, σωματώντας και στρέφοντας μόλις άκουσε τά θηατά τους.

—Νά σάς σκατώσουμε! θρυχήθηκε ο Φοντράν.

Ο Τραγκαβέλι δέν είχε σπαθί. Έγχε σπιάσε τό δικό του, κατά την ώρα της συμπλοκής κι' είχε πάρει κατόπι—μέσα στο μέγαρο—το σπαθί τού Ρασάκς. "Αλλά κι' αυτό έπίσης τό είχε πετάξει, έπειτα άπ' τά τρομερά και προσθλητικά εκείνα λόγια, τά όποια είχε ξεστομίσει εναντίον τού θασιλόπαιδος Γάστον τού "Ανζού. Κι' έτσι, κρατούσε άπάνω του μονάχα τό στυλέτο τού Κορινιά, τό όποιο τού είχε πάρει όταν άφάπλιος κι' εκείνος.

Όστόσο, άτρήματος όπως πάντα ο λεοντόκαρδος νεαρός εϊφομάχος μας, άφησε ήσυχιο τό στυλέτο στή θήκη του. Και μέ φωνή ψυχρή, άτάραχη, έπρε στούς τέσσερες έξάλλους άπό μίσος εύπατρίδας:

—Κύριοι, μέ ποιους έχω να κάνω;... Με εύπατρίδας ή με κατασκόπους της άστυνομίας;... Προσέξτε, σάς παρακαλώ, γιατί σάς γνωρίζω ποιολ είστε... Μονομαχήσα κι' άλλοτε, μέ τόν κανθέν άπό σάς!... Τι θέλετε λοιπόν άπό μένα, τώρα;

—Νά σάς σκατώσουμε! μούγκρισαν κι' οι τέσσερες.

(Άκολουθεί)



—Σκεπθήτε τά βασιανιστήρια, τά φρικτά βασιανιστήρια!...